Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
Svoboda 30 Montgomery Street
Jersey City N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 29. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 6, 1980 No. 29. VOL. LXXXVII.

РОКОВИНИ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТИ БУЛИ ШИРОКО ВІДЗНАЧУВАНІ У ГРОМАДАХ

Українська громада Йонкерсу відзначила Роковини Самостійности і Соборности

У посадника міста Йонкерсу.
Сидять зліва у першому ряді о. Стефан Фабрегас, посадник міста Ґералд Лор і Микола Сидор, голова Відділу УККА. Стоять зліва: Мирослав Футала, Річард Мор, Іван Пециляк, Мирослав Климко, Лев Футала, Марія Кульчицька, Іванна Ганкевич, Пітер Чема — радний міста, та Роман Федірка.

Йонкерс, Н. Й. (Н.Н.). — Старанням Відділу УККА в Йонкерсі гідно відзначено роковини Самостійности і Соборности України — 22 Січня 1918 і 1919 років.

Започатковано ці святкування у вівторок, 22-го січня, о год. 10-ій рано в канцелярії посадника міста Йонкерсу, в якій посадник Ґералд Лор у присутності делеґації від місцевих організацій під проводом місцевого Відділу УККА, головою якого є пан Микола Сидор, підписав Проклямацію проголошення 22-го січня Українським Днем. Після підписання Проклямації біля місцевого ратуша відбулася урочистість піднесення українського прапора.

Церемонію розпочато молитвою, яку відмовив сотрудник української католицької церкви о. Стефан Фабреґас, та відспіванням американського й українського національних гимнів. Учні цілоденної школи української католицької церкви Св. Михаїла піднесли під час співу український прапор, який повівав на щоглі біля зоряного американського.

Посадник міста Йонкерсу Ґералд Лор відчитав Проклямацію, яку присутні прийняли гучними оплесками. Проклямацію губернатора стейту Ню Йорк Гю Кері відчитав Річард Мор, а окрему постанову місцевої Міської Ради радник міста Пітер Чема.

Про Січневі Акти від Відділу УККА англійською мовою говорив референт зовнішніх зв'язків Управи Мирослав Футала. В імені Управи подяк[illegible] голова Микола Сидор.

Закінчено урочистість відспіванням пісні „Боже Великий, Єдиний".

Увечорі того самого дня відбулося засідання Міської Ради, на якому одноголосно прийнято резолюцію про проголошення 22-го січня Українським Днем із закликом до всіх мешканців міста вшанувати цей

(Закінчення на стор. 3)

Січнева академія у Вотервліті

Вотервліт, Н. Й. (І.Д.). — Святковою академією 27-го січня в залі Українського Клюбу у Вотервліті відзначив Окружний Комітет відділів УККА Олбанської округи 62-ліття проголошення самостійности Української Народної Республіки.

Голова Комітету, Ярослав Кушнір, виголосив вступне слово та подав програму академії. Наталка Кушнір прочитала Проклямацію губернатора Нюйоркського стейту Гю Кері з нагоди Дня Української Самостійности. Спільний мішаний хор під керівництвом Я. Кушніра проспівав гимн американських українців „Далека ти, а близька нам", „Геть вороги з України" А. Гнатишина та „Засяло сонце золоте" І. Недільського.

Мґр Дарія Якубович у святочній доповіді підкреслила велику ролю поетів і письменників у підготові до визвольної боротьби за українську державу. Шевченко, Леся Українка, І. Франко й багато інших поетів створили духову основу нашої самостійницької ідеології. Шевченко видав „Буквар", щоб виховати українських дітей у патріотичному дусі, за ним пішло багато наших поетів і письменників, які писали для дітей, виховуючи кілька поколінь у патріотичному дусі. Наші поети підготовили „поетичну", літературну революцію 1917 року, що за нею пішли тисячі, — казала прелеґентка, — а треба було мільйонів! Після невдачі визвольної боротьби наші поети й письменники вели далі ідейну боротьбу. Василь Симоненко продовжував ідеологію Шевченка, повів за собою ціле покоління молодих письменників і поетів, т.зв. шестидесятників. Тепер Україна більш готова до революції та визвольної боротьби, як тоді в 1917 році, а українська еміґрація повинна виховати кадри молоді, готової допомогти Україні.

Пластунка Стеня Дзядів продеклямувала поему У. Кравченко „22 Січня 1919". Учні 8-ої кляси Школи Українознавства виконали збірну деклямацію „Свято злуки українських земель" М. Костишина; сумівець Михась Савків прорецитував вірш Б Лепкого „Не хиляйте вниз прапора". Всі деклямації підготувала учителька З. Білас. Голова Відділу УККА М. Філь подякував усім виконавцям і гостям за гарно проведені святкування. Національним гимном закінчено цю Святкову академію.

Лорейн відзначив Свято Української Державности

Новоінавгурований посадник міста Лорейну, Огайо, Вільям Паркер підписує проклямацію Дня Самостійности України в міській ратуші. Стоять (зліва): Іван Черкас, член Міської Управи; Всч. о. Степан Зарічний, парох УКЦеркви; Мирон Гаркач, адвокат-заступник просекутора; Леся Калюшик; Віктор Влашин, голова Відділу УККА й член Міської Управи; Наталка Химич; Юрко Сілецький; Аня Сілецька; Ярко Сілецький; Борис Пакуш; Тетяна Сілецька, голова Відділу СУА, та Мирослав Сілецький.

Лорейн, Огайо (С. Гончарик). — Цьогорічне відзначення роковин Української Державности в Лорейні проходило у двох етапах.

У неділю, 20-го січня, о годині 5-ій увечері в залі шкільного будинку при українській католицькій церкві відбувся багатолюдний бенкет і концерт. Свято відкрив Віктор Влашин, голова Відділу УККА в Лорейні, він привітав присутніх та коротко сказав про значення 22-го січня. Молитву за український народ провів Всч. о. Степан Зарічний, парохУКЦеркви. Цього ж дня в українських церквах були відправлені Служби Божі за кращу долю українського народу. Проклямацію, підписану попереднього дня, прочитав посадник Вільям Паркер, проголошуючи день 20-го січня Українським Днем. Виготовлені відповідні резолюції й прийняті Міською Радою з приводу святкувань 62-их роковин проголошення Української Державности відчитав член Міської Управи Ралф МекК'ю. Святочне слово виголосив конґресмен Дан Піс. До участи у святкуваннях запрошено також осіб, які займають видатні становища в урядових установах.

У мистецькій частині брали участь: дівочий ансамбль під керівництвом Сузанни Пилипів, українська танцювальна група під керівництвом мґр Олі Черкас та рецитаторка Джіні Норавська.

У день самих роковин — 22-го січня — в присутності посадника та представників Українських Церков, українського громадянства та молоді відбулося урочисте піднесення українського прапора коло будинку Міської Управи.

Відзначення Січневих Роковин у Денвері

Українська делеґація у посадника Денверу (зліва направо): А. Колодій, о. П. Смаль, М. Кальба, Ю. Мушинський, І. Малькут, А. Колтунюк, Л. Романишин, Р. Карабин, Д. Желем і Б. Желем. Спереду доня панства Желемів.

світлив Роман Колтунюк

Денвер, Кольорадо (М. Кальба). — У четвер 17-го січня посадник Денверу В. Г. МекНіхолс у ранніх годинах прийняв українську делеґацію, в присутності якої підписав Проклямацію, відзначаючи день 22-го січня Днем Українськой Незалежности. В делеґації взяли участь: о. крил. Павло Смаль — парох української католицької церкви; голова УККА Іван Малькут; Юрій Мушинський, Данило Желем та Мирослав Кальба, Арета Колодій, Антоніна Колтунюк, Беті Желем з донечкою, Ляриса Романишин та Реней Карабін. Губернатор стейту дост. Річард Лем підписав подібну Проклямацію в понеділок 21-го січня.

Головні святкування відбулися в неділю 27-го січня, коли вранці було відслужено Служби Божі в намíренні українського народу, а в год. 3-ій пополудні біля капітолю відбулася масова демонстрація в обороні поневоленої України, де по-англійськи промовляв голова Іван Малькут і українською мовою — Мирослав Кальба. Демонстрацію, що була пов'язана з найновішими світовими подіями, проводив Юрій Мушинський. З привітами і промовами вступали стейтові сенатори і конґресмени, представники міста і поневолених народів; були присутні репортери преси та телебачення. Того ж дня відбулася в залі української католицької церкви Святкова академія. Цей успіх завдячуємо віднові у Денвері активности Відділу УККА, що його в новій каденції взяли в свої руки переважно молоді денверці. Все це було так:

Нездорові відносини у нашій громаді спричинили були довгу кризу в існуванні місцевого відділу УККА на протязі останніх шести років, і хоч три роки тому вдалось відновити його діяльність, на жаль, по рокові часу він перестав знову діяти. Президія останніх зборів намагалася вибрати нову управу, але без успіху. Такий стан спричинили непродумані попередні виступи проти провідних громадських працівників, які через те стали осторонь громадського життя.

Аж нарешті в останніх місяцях дехто з наших молодих професіоналістів зрозуміли, що час їм включитися в громадську працю, яку довгі роки вели їхні батьки. З-посеред них знайшлось декілька охочих і вони, попросивши декого із старших до допомоги, на кінцевих зборах 13-го січня відновили у нас знову Відділ УККА. Очолили його: голова — Іван Малькут, 1-ий заступник — Орест Колодій, 2-ий заступник та референт молоді — д-р Аскольд Мосійчук, секретар — Данило Желем, культосвітній референт — Юрій Мушинський, його заступник д-р Роман Пиріг, фінансовий —

(Закінчення на стор. 3)

КИТАЙ І ЯПОНІЯ ПРИЛУЧУЮТЬСЯ ДО БОЙКОТУ ОЛІМПІЯДИ В МОСКВІ

Вашінґтон, Д. К. — Уряд Народної Республіки Китаю заявив 1-го лютого, що Китай буде бойкотувати Олімпійські Ігрища в Москві. Також представник японського уряду заявив в Токіо, що японський уряд також прилучиться до бойкоту.

Нелсон С. Ледскі, директор спеціяльного комітету в Державному Департаменті у справах Олімпіяди, підтверджуючи рішення цих двох далеко-східніх потуг прилучитися до бойкоту, заявив, що досі 18 держав світу прилучилися до бойкоту Олімпіяди в Москві. Н. Ледскі салі сказав про „добрі вигляди, що ми зможемо перенести Олімпійські Ігрища з Москви", а це — як відомо — є ціллю Президента Картера, щоб „покарати" Совєтський Союз за його збройний наїзд на Афганістан.

У Франкфурті, Західня Німеччина, голови 11-ох олімпійських крайових комітетів відбули наради в справі Олімпіяди, але жадного рішення не винесено з тим, що таке рішення западе на наступних нарадах, які відбудуться в березні ц.р. в Бельгії.

В додатку до тих 18-ти держав, які заявили про свій офіційний бойкот Олімпіяди, Америка одержала запевнення від 19-ти інших держав підтримати американське становище.

В офіційній заяві китайського уряду про бойкот сказано, що Китай не тільки піддержуватиме бойкот, але „буде активно впливати на перенесення Олімпіяди" до іншої країни. Є вигляди, що за Китаєм та Японією підуть всі унші азійські країни.

Всіх разом до Олімпіяди зголосилося 143 країни, і з них прилучилися до бойкоту, організованого Америкою, крім Китаю і Японії ще такі країни:

Австралія, Британія, Канада, Чіле, Джібуті, Єгипет, Фіджі, Гаїті, Люксембурґ, Голляндія, Нова Ґвінея, Нова Зеляндія, Норвеґія, Китай, Савдійська Арабія і Заїре.

Москва „відкриває" нові джерела природного газу в Афганістані

Москва, СССР. — Совєтський Союз повідомив про початки більших операцій для продукції природного газу, над видобуванням якого почали інженери працювати ще в 1967 році, і нові газові поля побільшать імпорт природного газу до СССР майже вдвоє.

Це повідомлення появилося 27-го січня в щоденнику „Соціялістіческая Індустрія" і є здогади, що совєтський уряд хоче переконати своїх власних громадян, багато бо з них ставить під сумнів доцільність інвазії на Афганістан, що совєтські інвестиції тут на дослідження цих родовищ могли б були пропасти, якщо б совєтський уряд, не окупував країну. Повідомлення далі говорить, що совєтські інженери працювали в тяжких умовах пустелі для завершення цього довголітнього проєкту. Ввесь технічний виряд перевозили через ріку Аму Дар'ю з містечка Термез в Узбекістані, СССР, яке також було випадовою базою для совєтських військ в інвазії Афганістану.

Виходить, що совєтські техніки роками вишколювали афганських інженерів, техніків та копальняних спеціялістів як у самому афганському місті Джаркідук так теж і в Оренбурзі в СССР, де існують копальні природного газу.

В оцінці Ромуальда І. Купревіча, голови проєкту, копальні продукуватимуть річно 70 мільярдів кубічних стіп газу та 15,000 рідкого природного газу, що служить для вироблювання різних петро-хемікалій. Купревіч також заявив, що закінчення проєкту в Джаркідук у жадному разі „не припинить нашу працю в доставі технічної допомоги для промисловости природного газу" в країні.

Теперішня совєтська турбота афганськими полями природного газу є частково викликана раптовим зменшенням іранської достави цього газу після вибуху ісламської революції в Ірані рік тому.

Совєтське „математичне" рівняння на Близькому Сході

Мекка, Савдійська Арабія. — На перший погляд ультра ревні мусулмани в Ірані, як і недавні терористи, що захопили були ісламську Велику мечеть в Мецці, втішаються дивними симпатіями і допомогою від марксистського уряду в Південному Ємені і від просовєтського уряду в Лівії. Ця загадка є темою аналізи в „Нюзвіку" з 24-го грудня м.р. пера одного з „старших редакторів" журналу.

Редактор на підставі даних західньоевропейської розвідки уважає, що Москва посередньо бере участь у цих заворушеннях і теж сподівається на майбутнє використати заколоти в Ірані й Савдійській Арабії для своєї користи.

Замах на владу савдійського короля Халіда здійснювався в дуже відповідний для змовників час: три найголовніші лідери країни були поза Савдійською Арабією, а сам король мав стати закладником терористів, якщо б дотримав свого пляну молитися того дня в Великій святині Мекки. На щастя короля Халіда, він мав запалене горло і відмовився від візити в мечеть, в той спосіб уникнувши полону. Керівник змови, якийсь полковник, мав стати новим „Нассером" для Савдійської Арабії в додатку до щести тисяч долярів, які він дістав в задатку. Він очолив би пуританську „Ісламську республіку", скаравши короля; зірвав би зв'язки з Заходом та зменшив би видобуток нафти. Зброю для цього добре спляннованого заколоту терористи дістали з Лівії і Південного Ємену через Бейрут, не без відома совєтського КҐБ.

Офіційна версія захоплення Великої мечеті в Мецці є інша: терористами керував начебто самозванець „месія", 26-річний місцевий ісламський фанатик. Уряд Савдійської Арабії уважає таке пояснення більш корисним для спокою в країні, як виявлення правди про замішання в змові двох інших арабських країн; але масова депортація з країни сотень єменців, палестинців, лівійців, іранців і пакістанців свідчить, — як уважає редактор „Нюзвіку", — про справжніх „винуватців торжества".

Згідно з кількома керівниками розвідок Заходу, КҐБ скеровує іранську революцію на свою користь. Існує теж багато посередніх доказів, що іранську революцію Москва намагається спрямувати в останню фазу — марксистсь-

(Закінчення на стор. 4)

ВИСТАВКА УКРАЇНСЬКИХ МИСТЦІВ— НЕКОНФОРМІСТІВ РОЗПІЧНЕТЬСЯ ВЖЕ ЦІЄЇ СУБОТИ

Українські мистці-неконформісти на розмові в „Свободі" про свою працю і пляновану тритижневу виставку в Ню Йорку, в ґалерії ОМУА, від 9-го лютого до 2-го березня. В розмові з ред. Л. Волянською (зліва направо): мистець Антон Соломуха, Ігор Цішкевич — Виставковий комітет, і Володимир Стрельников —мистець, інформують про виставку, розповідають про свою творчість та творчість ще кільканадцятьох майстрів пензля, чиї твори також будуть експоновані в українській ґалерії вже цього тижня. На іншому місці друкуємо пресове повідомлення Виставкового комітету. Більше про саму розмову з мистцями з України в наступному числі щоденника.

ПРЕСОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ КОМІТЕТУ ВИСТАВКИ

В сучасній Україні вже довший час твориться оригінальне мистецтво. Це було помітно у фільмі „Тіні забутих предків" режисера Сергія Параджанова (кіностудія ім. Довженка), у творенні якого велику художню ролю відіграла чимала кількість молодих сучасних українських мистців. Між ними — Іван Марчук, один з найцікавіших мистців зі Львова; він був учнем Романа Сельського, відомого учня Леже. Досі Марчук ще не мав офіційної персональної виставки. Перебуваючи у Львові, а потім у Києві, він не мав контакту зі Заходом, що його мають мистці в Москві.

Така доля спіткала й інших мистців України. Отже треба було, щоб їх твори почали таки появлятися на Заході. Спочатку вони використали традицію виставлятися в Москві: тут і справді відбулася Перша неофіційна групова виставка українських мистців у 1975 році.

На цій виставці показували свої твори численні українські мистці з виразним індивідуальним обличчям, і тому вони дістали великий розголос серед західніх кореспондентів у столиці СССР. Участь у тій пам'ятній виставці брали Володимир Стрельников з Одеси (тепер на Заході), один з організаторів виставки, Андрій Антонюк з Миколаїва, Феодосій Гуменюк з Дніпропетровська, Валерій Басанець з Одеси, Володимир Макаренко з Дніпропетровська, який тепер живе в Прибалтиці, та інші.

Про твори цієї та інших неофіційних виставок нарешті довідалися на Заході, де досі, на жаль виставляли свої твори лише деякі мистці з Совєтського Союзу і то головно офіційні мистці, хоч у країнах Совєтського Союзу існує — як сказано — віддавна цікаве неофіційне мистецтво, яке твориться поза рамками офіційного соцреалізму та продовжує лінію авангардного мистецтва 20-их років таких мистців, як Кандинський, Малевич, Богомазов, Петрицький, Меллер, Бойчук та інші.

По довгій перерві (від 30-их до 50-их років) й у нашій батьківщині виникло нове мистецтво, яке стоїть на рівні західнього, хоч СССР віддавна у замкнених кордонах, тим більше замкнені кордони України. Воно твориться й живе, і не тільки в Москві і Ленінграді, про які відносно ще знає західній світ, — твориться воно і росте в Україні, Прибалтиці, Грузії, Вірменії...

Але ось два мистці-неконформісти з України опинилися тепер на Заході і організовують свою виставку і ще вісімнадцяти інших українських мистців у Ню Йорку.

Мета цієї першої виставки на американській землі — інформувати західніх глядачів у тому й українську діяспору про різні течії в малярстві України та про її мистців.

Виставка, відкриття якої плянується в п'ятницю, о год. 7-ій вечора для преси та представників організацій, стане, отже, дійсністю завдяки двом мистцям, які ще півтора року тому були і творили на рідній землі: Антон Соломуха і Володимир Стрельников, з допомогою ентузіяста образотворчого мистецтва Ігоря Цішкевича, уможливили її.

Ця сама виставка була показана вже в Мюнхені в червні-липні 1979 року, в Лондоні — в липні-серпні того ж року та в Парижі, і всюди з багатими відгуками преси та серед великого

(Закінчення на стор. 3)

Совєтські письменники на услугах Компартії

Київ. — Київська газета „Літературна Україна" інформує на сторінках цієї газети як то в різних містах України письменники „керуючись настановами партії, прагнуть зробити свій внесок у комуністичне виховання радянських людей".

Із серії цього „найпочеснішого завдання", вийшли книжки, нариси, статті, поетичні твори, в яких є „чітке звучання сучасності", а зокрема, крім матеріялів про „героїв труда", велике місце віддається „героїці трудових буднів" та присвячується „життю і діяльності передовиків десятої п'ятирічки, представникам нашого славного робітничого клясу", — пише газета.

Газета наголошує в інформаціях про збори літераторів, які відбуваються з доручення партійного бюра обласної організації Спілки Письменників України — саме в напрямі цього найпочеснішого доручення", про широку пропаганду комунізму у творах письменників, про їхнє „вдосконалення ідейно-політичного виховання", дальшого „вдосконалення партійної-організаційної роботи", закликає до масового випуску книжок, у яких повинна виступати „людина праці", і на яких повинна виховуватися молодь.

Водночас газета, на підставі інформацій з письменницьких різних зборів, стверджує, що „розмова про творчий рух поезії, як певні недоліки і зриви ще слабо і неоперативно аналізуться"...

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Вина і кара

Асамблея нюйоркського стейту недавно схвалила привернення кари смерти за вбивства поліціянтів і в'язничних сторожів, вбивства, сполучені із схопленням жертви чи її тортуруванням, словом, за найбільш жорстокі злочини. Це вже четвертий раз законодатці стейту Ню Йорк приймають таке рішення і за кожним разом губернатор Гю Кері уневажнював ту постанову своїм „вето". І за кожним разом не було потрібних двох третіх голосів Асамблеї для скасування губернаторського „вето". Цим останнім разом нижча палата, тобто Асамблея, де є більшість демократів, прийняла закон про привернення кари смерти 93 голосами проти 54 і Сенат з республіканською більшістю 41 голосом проти 6, при чому одиноким республіканським стейтовим сенатором, який голосував „проти" був Джон Маркі із дільниці Стетен Айленд, такий самий принциповий противник кари смерти, як демократичний губернатор Гю Кері. Але найкращим доказом на існування поділу в цій справі також в самому демократичному таборі є факт, що „за" привернення кари смерти рішуче заявився посадник Ню Йорку демократ Едвард Кач.

Арґументи „за" і „проти" кари смерти ті самі, які були завжди. Найповажнішим арґументом проти привернення кари смерти від часу, як Найвищий Суд ЗСА признав її у принципі некоституційною, обмеживши до певних точно означених випадків і категорій та передавши цю справу стейтам, це заповідь Божа „не вбивай". Мовляв, ніяка установа, ані людина, також держава, не має права відбирати людині життя — без уваги на причину. Другим найповажнішим закидом проти кари смерти є переконання опонентів, що кара смерти не протидіє злочинству, не відстрашує злочинців, які у виконуванні своїх злочинів взагалі не думають про кару і переконані, що злочин минеться їм безкарно. Проте прихильники кари смерти, у тому числі всі прокуратори й ввесь поліційний апарат, твердять, що існування кари смерти в судочинстві, у карній процедурі, — це власне найбільш відстрашуючий для потенціяльного злочинця елемент. І навпаки, вони вказують на лагідність судових вироків, на існування в американській судовій системі можливости роками процесуватися, або, ще гірше, йти до в'язниці одними дверми і зараз же, в найкоротшому часі виходити другими. Ця жалюгідна система є найбільшим поштовхом для доконування більших і менших злочинів. Більшість американського громадянства схиляється також до погляду і сприяє карі смерти — так виявляють усі опити, що їх ведуть професійні опитові бюра чи окремі газети. Принципові противники кари смерти не рахуються з тією публічною опінією, не рахуються з громадською думкою, бо твердять, що канони християнської віри і принципи етики стоять вище громадської думки, яка, мовляв, керується емоціями, а не розумом.

Але всі ті, які поручають привернення кари смерти у стейтах, де вона колись була і була скасована, вказують на такий зріст злочинства, що його ніякі інші засоби не прикорочують і хіба тільки перспектива заплати за злочин смертю на електричному кріслі може відстрашити. Статистика злочинства в Америці справді страхітлива. У 1977 році було так званих насильницьких злочинів 956,216. В одному стейті Ню Йорку у 1977 році було всіх злочинів 6,087, з того насильницьких злочинів (убивств різних категорій) 821. Особливо обурливими є вбивства, сполучені з насильством над жінками чи схоплюванням людей, як теж убивства поліціянтів під час виконування ними службових обов'язків. Обурливою є теж настанова організацій, які під гаслом оборони людських прав у практиці, в реальному житті, боронять прав злочинців, а не їхніх жертв. Відомо, що під покришкою оборони найширших прав громадянина поведено кампанію проти двох державних установ, що їх обов'язком є дбати за безпеку країни — в її середині та назовні: Федерального Бюра Інвестиґацій (Еф-Бі-Ай) та Центральної Розвідчої Аґенції (Сі-Ай-Ей). Заборона поліції й Еф-Бі-Ай користуватися такими засобами у поборюванні злочинства, як підслух, контроля листів і ревізія у помешканні, без виразного дозволу від суду спутала свободу рухів чинників безпеки. І щойно така криза, яка настала тепер у зв'язку з совєтським наїздом на Афганістан примусила президента Картера до ствердження в його останньому зверненні про Стан Унії, що держава потребує інформацій про ворожі дії за кордоном, тому треба привернути свободу рухів для Центральної Розвідчої Аґенції. Кара смерти — страшна річ. Але безкарність для вбивника — ще страшніша. І навіть досмертна в'язниця не рівноважить злочину вбивства.

Володимир Косик

ЕКОНОМІЧНА КРИЗА В СССР І САТЕЛІТАХ

(2)

Передбачене п'ятилітнім пляном темпо розвитку Чехо-Словаччини припинилося: у 1976 році було передбачено збільшення національного доходу в 1980 році на 27 відсотків, але за чотири роки досягнено заледве 17 відсотків, промислова продукція мала зрости від 1976 року до 1980 року на 33 відсотки, але досі зросла лише на 21 відсоток. Польща користується закордонною позичкою, тоді як Чехо-Словаччина відмовляється від цього засобу підкріплення господарки і запевняє, що до 1985 року вона не потребуватиме закордонних кредитів.

Інфляція у соціялістичних країнах також зростає. В Мадярщині вона виносить 9 відсотків в рік. Мадярський уряд мусів зменшити темпо зростання національного доходу і покупної спроможности населення. Румунія, хоча сама виробляє багато нафти, все ж таки мусить якусь кількість імпортувати. А що постачання з Близького Сходу не дуже певне, вона розпочала переговори з Москвою про доставлення їй від одного до півтора мільйона тонн нафтової ропи. Москва згідна, але хоче, щоб їй заплатити чужинецькою валютою, або готовими виробами на цю саму суму.

Приклад із Східньою Німеччиною говорить, в який спосіб соціялістичні країни реалізують підвищення цін на товари. Шеф східньонімецького уряду Гонеґґер, стверджуючи недавно, що передбачені на 1979 рік господарські пляни не будуть досягнені, повідомив, що з огляду на більший попит, введуть систему трьох категорій цін: незмінні ціни на основні продукти, „середні ціни" для деяких продуктів і „вищі ціни", які будуть встановлені відповідно до якости продуктів. Ця система кількох „категорій цін" вже існує в СССР й інших соціялістичних країнах. Вона позволяє замінити даний продукт таким же самим продуктом, але ніби кращої якости і тим самим з вищою ціною.

Приходиться ствердити, що так само, як уряди західніх країн, уряди соціялістичних країн також не передбачали розвитку теперішньої економічної кризи. Але західні провідники, вже починаючи від 1973 року намагаються адоптувати економію своїх країн до нової ситуації. На це їх штовхає ідеологія, чи вірніше — ментальність конкуренції. Керівники соціялістичних держав, з одного боку, думали, що криза провізорично і скоро промине. З другого боку, вони думали категоріями відомої догми, що її оформив совєтський комунізм і згідно з якою соціялістичне суспільство на шляху до комунізму, завдяки соціялістичній ідеології й соціялістичним засадам господарювання, автоматично має забезпечений постійний й необмежений розвиток, тобто забезпечене постійне зростання виробництва, національного доходу і т. д.

Коли ж виявилось, що криза перекинулася і на соціялістичні держави, серед соціялістичних керівників завважується безсилля і навіть замішання. Дехто хотів би рятуватися надмірним розвитком енерґетичних ресурсів, щоб стати не так може самовистачальним, як якнайменше залежним від імпорту енерґії, і деякі соціялістичні уряди вже спрямовують туди від 30 до 40 відсотків своїх інвестицій. Але це відіб'ється неґативно на виробництві товарів першої потреби. Неврівноваження господарки збільшиться там більше, що деякі з тих країн боряться постійно з сільськогосподарськими труднощами (СССР, Польща та інші країни імпортують велику кількість збіжжя).

Слабість економіки комуністичних країн полягає ще і в тому, що соціялістичні керівники не спроможні признатись, що соціялістичне плянування ніяк не краще від плянування демократичних режимів. Зрештою, не всі соціялістичні держави однаково реаґують. Польща не боїться користати зі західніх кредитів, Мадярщина відмовляється від занадто сильної інтеґрації в систему РЕВ, хоче перевести реформу цін і довести до часткової вимінности своєї валюти, а Чехо-Словаччина, як виходить, йде шляхом повного відокремлення на господарському відтинку.

Треба згадати, що деякі знатоки сателітних країн свідомі, що догми не врятують їхньої економіки. Рятуватися від кризи можна лише наступними заходами:

1. Збільшити західні кредити і допомогу; 2. зменшити витрати енерґії і тим самим зменшити темпо зростання добробуту (національного доходу); 3. перевести реформу економічної системи, щоб зменшити чи усунути неефективність і марнотратство; 4. змінити економічну стратегію.

Два останні елементи розв'язки потребують пояснення. Сьогоднішня економіка не витримає без величезної ощадности щодо енерґії. Сьогодні, щоб здобути 1,000 долярів національного доходу, Польща потребує витратити 2,167 кільоват/годин

(Закінчення на стор. 4)

Ф. Лукіянович

ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИЩА ТА ПОЛІТИКА

В Олімпії, містечку грецької провінції Пелопонесу, започатковано ігрища в 776 році перед народженням Христа. Вони протривали до 393 року після його народження, отже 1,023 років тому. Відбувались вони щочотири роки з участю чоловіків, а переможників уважали героями.

У 1896 році французький барон П'єр де Кубертен відродив традицію ігрищ і уперше вони відбулись у тому ж році в Атенах. Ігрища ставали чимраз більше популярними, але в протилежності до старинних, тобто коли припинялись війни — всі спішили на Олімпіяду, то в модерних часах було навпаки: ігрища не відбувались, а війна продовжувалася. Із цієї причини не відбулись ігрища в 1916, 40 та 44 роках.

Із зростом спорту, зросло і значення ігрищ. Впроваджено багато нових, раніше не існуючих, видів спорту, як, наприклад: водних, зимових, фехтування, перегон на конях та роверах, стріляння тощо. Також одобрено участь жінок, які не мали доступу в старинних ігрищах. В ігрищах було принято, що змагались особи, але зчасом, почали точкувати змагунів за державами і це був перший крок до внесення політичного моменту в ігрища, кожна бо держава хотіла заняти передове місце.

Совєтський Союз

Уперше совєтські змагуни взяли участь в ігрищах в 1952-му році у Гельсінках. До цієї пори вони практикували внутрішню форму змагань — спартакіяду, з участю тільки власних змагунів, також щочотири роки. Одначе розголос вислідів ігрищ у пресі, радіо та телевізійних передачах переконали Совєтський Союз, що це буде знаменитий засіб пропаґанди, й тому рішили взяти участь в ігрищах. Це сталося в 1952 році в Гельсінках. Бож до цієї пори прізвища совєтських змагунів зрідка появлялись у ряді переможців, але вже в чергових ігрищах, вони заряснили до того ступня, що в загальному точкуванні перемогли ЗСА.

Кожна перемога змагуна СССР уважалась перемогою системи, тому їх щедро винагороджували медалями, упривілейованими мешканнями, автами, доступом до окремих крамниць, автами, виїздом закордон, а після активного стажу, запевненням позиції тренера. В цьому і причина, що в протилежності до мистців балету чи музики, атлети Совєтського Союзу не втікали закордон.

Ігрища в Москві

Завідує ігрищами Міжнародний Олімпійський Комітет (МОК), що має свій осідок у Льозанні, Швайцарія, головою якого є лорд Кілланін, ірляндець. Ще від 1974 року совєтський уряд домагався права на влаштування ігрищ у своїй країні, але були всякі застереження з боку Заходу, як, наприклад, нехтування свободи, свободи вислову та інформації тощо. Врешті, внаслідок наполегливих заходів СССР одержав апробату ігрищ на 1980 рік, здебільша на підставі вислідів їхніх змагунів. Отже, вони перескочили і це заборолo.

Проте, крім розбіжности політичного устрою держав, постали різного роду протиріччя у самій системі спорту. Згідно правильника МОК, участь можуть брати тільки аматори. Бож загально відоме явище, що всіх атлетів у соціялістичних країнах оплачує держава; вони зареєстровані на фіктивних працях із єдиним обов'язком приходити на вправи та брати участь у змаганнях.

Чотири провідні атлети ЗСА взяли участь у змаганнях, за що одержали ренумерацію. Довідавшись про це федерація легкої атлетики ЗСА їх здискваліфікувала. Внаслідок довгих короводів та переслухань, змагуни повернули гроші та їх знову завернено до стану аматорів. Можна собі уявити, як сміялись із цієї „шопки" змагуни соціялістичних країн, але це факт.

Заходи і труднощі СССР

Видатки совєтського уряду, який приховався під назвою Московського (від Москви) Олімпійського Комітету, що є формальним організатором, є величезні і далеко непропорційні із видаткуваннями всіх інших країн, які досі влаштовували ігрища.

Будова нових устаткувань, ремонт та поширення існуючих удогіднень та стадіонів, спорудження олімпійського селища та розбудова мережі шляхів коштуватиме грубі мільйони рублів.

Дуже складна справа — це постача харчів гостям так у ресторанах, як і в станках, беручи до уваги повільність та недолуґість обслуги. Для західніх держав, зокрема цих, у яких розвинена туристика, це означало б тільки поширення цієї мережі, яка вже існує, але для Совєтського Союзу, це творення чогось зовсім нового, незнаного. Щоби розв'язати цю проблему, СССР нав'язав зв'язки з закордонними концернами швидкої обслуги, щось на спосіб МекДоналд, але з цього нічого не вийшло.

Чергові труднощі — це тимчасове виселення „ненадійних" осіб, які змогли б підняти протест у будь-якій формі, та певної кількости дітвори, що, очевидно, викличе їхнє незадоволення.

(Закінчення на стор. 4)

Михайло Добош

РОЛЯ РІДНОЇ ШКОЛИ У КРИСТАЛІЗУВАННІ ДУШІ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ.

Ідея оснування української школи в Америці так давня, як давня є українська іміґрація. Історія американської України згадує про першу українську колонію в Америці, зорганізовану в Гейвардсі, Каліфорнія, біля 1860 року з українців, які прибували туди через Аляску. Там постала і перша недільна школа. Видно, що це була тільки спроба оснування школи, як першої громади, що не мали ніякого впливу на загальний розвиток української іміґрації, яка прибувала у великій силі з українських земель колишньої австро-угорської монархії і поселилася в великій кількості в східніх стейтах Америки, головно в Пенсильванії.

Про українське шкільництво, як просвітній чинник серед української іміґрації в Америці можна говорити щойно впарі з постанням українських католицьких церковних громад. У львівському щоденнику „Діло", в початкових роках видання цієї газети, появилися дописи з Америки, а в одній із них згадувалося, про заснування школи при українській католицькій церкві в Шенандоа, Пенсильванії.

За цією першою українською школою поступила організація вечірніх шкіл, головно суботніх, при українських католицьких церквах, між іншими і в Нюарку, Н.Дж., що її зорганізував та провадив у ній навчання зразковий дяковчитель бл.п. Теодозій Каськів.

Перший Єпископ американських українців, Владика Сотер Ортинський, зразу по своїм приїзді до Америки в році 1907, почав організувати дяковчителів із метою опрацювати одноцільний плян для всіх українських шкіл. Сам він, при допомозі Сестер Василіянок оснував першу цілоденну школу у Філядельфії, на зразок американських, католицьких парохіяльних шкіл в році 1911 і вона продовжувала свою працю, аж до смерти Владики в 1916 році.

Із приходом Владика Константина Богачевського, почалася плянова праця над вихованням і вишколом учителів для українських католицьких шкіл.

Із тією ж метою Владика закупив дім (тепер Матірний Дім) для Сестер Василіянок у Факс Чейсі, біля Філядельфії в 1931 році, у якому вишколювалися кандидатки на вчителів-монахинь. Тепер, це великий культурно-науковий осередок, що в ньому приміщена висока школа та новіціят, де виховують усе свіжий наплив кандидатів до чернечо-монашого життя.

Маючи нові кадри кваліфікованих учителів, головно Сестер Василіянок, як і Сестер Служебниць із теренів Канади, постає ціле звено цілоденних шкіл по наших парохіях.

Після Другої світової війни, почалася масова іміґрація до вільних країн світу в тому і до ЗСА з окупованих українських земель, що задержалися у більше зорганізованих осередках нашого релігійного та суспільно-громадського життя. Розуміючи значення та вагу рідної школи, почали нові іміґранти посилати свої діти до парохіяльних шкіл свого поселення, в тому заповнили і школу при українській католицькій парохії св. І. Хрестителя в Нюарку, Н.Дж. Якщо йдеться про школу в Нюарку,

то її зав'язок зродив, як вище сказано, бл.п. Теодозій Каськів, дяковчитель при тій же парохії, одначе, це була тільки суботня школа, що все ж таки засвоїла, вже тут родженому поколінню задовільне знання рідної мови. Спочатку школа приміщувалася у тісних кімнатах старої церкви, при Мортон вулиці, в Нюарку. З весною 1946 року Отці Редемптористи, ЧНІ, перебрали церкву, як місійну станицю. Головною думкою, яка унапрямлювала їхню працю у Нюарку, це була побудова школи.

Дбайливий пастир нашої дітвори о. Володимир Краєвський, тодішній парох і ігумен, добачуючи велику будучність парохії у розбудові та розвиткові школи, здвигнув, при допомозі жертвенних парохіян просторy шкільну будівлю, при вулицях Айві та Сендфорд в Нюарку, на пограниччі міст Ірвінґтону та Мейплвуду, в якому зразу ж примістилося понад 500 українських дітей, будучности не тільки парохії, але й закріплення українського життя та буття на прибраній землі Вашінґтона. Сьогодні при тій же школі приміщується і Школа Українознавства, що свої заняття відбуває по суботам.

Маючі пригожі умовини до навчання, школа, у ряді шкіл Нюарку та околиць, скоро здобуває одно із чільних місць. Крім навчання, потрібного до підготування молоді для вищих середніх шкіл, коледжів та університетів, школа у своїй програмі приділяє багато місця для виховання дітей, основуючись на церковно-релігійних, суспільно-громадських та історичних традиціях. Вона теж підготовляє різнорідні імпрези, що і є виявом школи назовні.

При школі зорганізовано Вівтарну Дружину хлопців, які кожної неділі та свята служать до Богослужень, та все ж таки на таку велику парохію, як Нюарк, задовільних покликань до духовного сану немає. Зорганізовано рівнож Марійську Дружину дівчат, з метою виховати та вщепити в молоді душі дівчат культ-почитання Пресвятої Богородиці, опікунки нашого рід-

(Закінчення на стор. 4)

Юл. Мовчан

З ПОДОРОЖНІХ НОТАТОК

(7)

НОВА ЗЕЛЯНДІЯ — „ОВЕЧИЙ РАЙ"

Правда з вищезгаданої книжки також довідуємося, що ще 1951 року у Велінґтоні під час перших загальних зборів українців, мешканців цього міста, створено „постійну українську національно-громадську аполітичну організацію під назвою Український Клюб у Велінґтоні, до управи якого ввійшли М. Ілляшенко, М. Харитоненко, Ф. Пінчук та В. Федорко — вже в той час старші віком люди. Алеж то було біля 30 років тому. Як же тепер справа з українцями в Новій Зелюндії? Чи вони там ще мають будь-яке зорганізоване життя?

Мабуть, уже ні, а це справді дуже боляче...

ТАГІТІ — ОСТРІВ КРАСИ І ТРАГЕДІЇ

„Тагіті — це, правдоподібно, єдина країна в світі, де люди живуть без поганих звичок, без упереджень, без нужди та сварок. Народжені під покровом найкращого в світі неба, вигодовані овочами та городиною землі, яка завжди родюча навіть без обробітку, і керовані скорше патріярхами ніж королями, люди цієї землі знають лише одного бога, ім'я якому — Любов". Так колись писав про цей острів натураліст Вілліям Коммерсон. У великій мірі це може дійсно так. Принаймні, таке враження робить цей острів на багатьох відвідувачів. Оточений теплими водами океану, на великій віддалі від континентів з їхніми машинеріями, автами, рухливими шосе та фабрично-занечищеним повітрям, цей невеличкий острів Південного Пацифіку може б і справді надавався добрим місцем для раю, якщо б такий дійсно мав існувати на цій, далеко нерайській землі.

Коли ми були тут, у листопаді минулого року, майже кожного дня недовго йшов легенький, теплий дощ і це створювало на острові повітря не тільки ідеально-чисте, але також пахучо-ароматне. Вийшовши на берег і опинившись у тінях однієї з пальм, хотілося б так безкінечно тут стояти і насолоджуватися ароматом (може з причини домішки запаху квітів, яких тут так багато) і оп'янюючого своєю свіжістю і чистотою повітря.

Дуже, правдоподібно, що природа острова залишає свій відпечаток і на людях, які на ньому мешкають. Вони спокійні, ніколи не поспішають, під час балачки ніколи не хвилюються, не підвищують свій голос і завжди раді чимось допомогти, якщо до них звертатися в якійсь справі.

Але, мабуть, не всім відомо, що порівняно ще не так давно, тагітяни були на грані свого знищення, чи точніше, вимертя внаслідок нібито „натурального лиха". В чому справа?

Трагедія почалася тоді, коли на острів ступила нога білої людини. Першою з них був британський офіцер з королівської морської фльоти, лейтенант Самуель Валіс, який на своєму „Дольфіні" причалив сюди 1767 року, назвавши острів іменем тодішнього англійського короля Юрія III-го. Вісім місяців пізніше прибув сюди французький мореплавець Люїз де Буженвіл, який проголосив, що острів має належати до Франції. Нарешті, 1770 року на кораблі „Ендеавор" приплив сюди славетний англійський дослідник морських просторів, капітан Джеймс Кук, який сказав, що острів повинен бути таки під протекторатом Англії. Але, як він, так і його попередники відкрили цей острів випадково (подібно, як і Нову Зеляндію). Їхньою метою було щось інше, а саме: знайти і описати Terra Australis Incognita — велику, але тоді ще Незнану Австралійську Землю, як згідно з переказами (видно, що колись хтось уже бачив цю землю) мала бути десь на півдні Тихого океану. Ось чого вони тоді шукали і ось за що їхні королівські уряди спонзорували їхні далекі і коштовні експедиції.

Але їдучи на постійне чи тимчасове поселення до Тагіті, европейські колоністи їхали не самі, а з своїми непрошеними, але невідлучними супутниками — з різного роду інфекційними недугами. Нещастям і трагедією було те, що тагітяни, не маючи ніякої відпорности проти цих недуг, почали масово на них хворіти і вмирати. І так, з-понад 200,000 населення, яке нараховувалося в Тагіті до приходу білих, на 1794 рік, тобто напротязі 25- років, зменшилося до 30,000. Трагедія не припинялася, і на 1831 рік тагітян залишилося не більше як 10,000. Подібно, як тепер камбоджзька нація опинилася на грані цілковитого знищення та вимертя з голоду, так же 150 років тому в Тагіті була нависла реальна загроза вимертя народу, правда, зовсім з інших причин. На щастя, завдяки певним санітарно-гігієнічним та профілактичним заходам, смертність поступово почала зменшуватися і сьогодні Тагіті, разом з деякими прилеглими острівцями, нараховує, приблизно 140,000 осіб.

Але в певний час серед тагітян існувала ще й інша теорія чи пояснення причини їхньої трагедії. Справа в тому, що коли населення острова досягло 200,000 осіб, все більше пекучою ставала проблема розміщення такої кількости населення на малому острові. Тоді, аби унеможливити дальший приріст, багато „позаплянованих" народжених немовлят просто задушувано на смерть. Подібно, як, наприклад, у стародавній Греції — дітей, які народилися з певними фізичними дефектами, викидувано з високої скелі в мори. І ось, на думку тодішніх тагітян, як кару за таке злочинне дітовбивство Бог наказав послати на острів недуги, якими мали бути знищені всі або майже всі люди того острова.

Їдучи в північно-східньому напрямку понад берегом океану, опиняємося у невеличкому містечку Аруе, де нашу увагу привертає висока чотирикутня кам'яна будова, над дверима якої вимурована з каменя латинська літера „P". Виявляється, що це мавзолей, в якому зберігається саркофаг з померлим останнім королем Тагіті-Помаром V-им. Король Помара I-ий помер ще 1803-го року. (Слово Помар в перекладі означає ім'я тієї людини, що вночі кашляє). В полінезійців, до яких належать також тагітяни, було в моді на протязі свого життя кількакратно міняти свої імена. А тому, що один з королів вночі, кашляв, він назвав себе Помаром).

Помара I-го замінив король Помар II-ий, який, — як пишуть історики, — помер, 1821 року, на 40-му році життя, напившись забагато сильного лікеру. Його місце зайняла дочка, королева Помара IV, яка володіла 56 років і тому її в історії прозвано „знаменитою королевою". А може також тому, що за її королювання, на місце вигнаних з острова британських „місіонерів", прийшла французька адміністрація. І ось, після її смерти прийшов до влади вищезгаданий король Помар V-ий. Про Помара III історія чомусь нічого не згадує.

Судячи зі знімки Помара V-го, він нібито був досить солідною, пристійною й серйозною людиною. Але, виходить, зовнішність не завжди відображає те, що людина має в своїй душі, і в повній мірі можна сказати про останнього короля Тагіті. Просидівши на троні менше, ніж три роки, йому, видно стало скучно від такого сидіння, і тому 1880 року в заміну за те, що він отримив королівську пенсію в сумі 5,000 французьких франків в місяць, він раз і назавжди зрікся королівства, цим самим давши добровільний дозвіл Франції прилучити Тагіті до її колоніяльної імперії... Так закінчилася формальна самостійність Тагіті, рівно 100 років тому.

Правда, ситуація за цей час значно змінилася. 1958 року у Полінезії відбувся референдум щодо майбутнього островів, з яких дві-третини полінезійців висловилися за тим, щоб Полінезія — в тому числі і Тагіті, і далі залишалися в складі французького „комонвелту". Однією з причин, кажуть, було те, що якби полінезійці стали цілковито незалежними, тоді Франція перестала б давати їм певні дотації, на яких тагітянам, видно чимало залежить. І тому хоча кожних п'ять років у Полінезії відбуваються вільні вибори до членів місцевого парляменту, який складається з 30-ох членів, як також обирається двох депутатів до французького парляменту в Парижі, проте в Тагіті і далі формально на чолі уряду стоїть не президент, але французький губернатор.

До речі, щодо вищезгаданого останнього короля Помара V-го, то він не довго насолоджувався своєю королівською пенсією. Видно, від нічого робити, він так

(Закінчення на стор. 4)

Їх Святості Патріярхові

ЙОСИФОВІ

Кардиналові

СЛІПОМУ

Ваша Святосте!

Священики — члени Товариства св. Андрея Американської Области, складають Вашій Святості, Главі і Батькові Помісної Української Католицької Церкви —

ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

з нагоди

88-ої РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДИН

Нехай Добрий Господь дарить щедрими ласками духа і тіла, щоби Ви, Ваша Святосте, завжди були Божим благословенням для нашої Помісної Церкви-Мучениці і Українського Геройського Народу.

Дай Боже, діждатись святкувань 1000-річчя Християнства Українського Народу в Патріяршому Соборі св. Юра в княжому городі Льва.

НА МНОГІЇ ЛІТА, НАШ ПАТРІЯРШЕ!

ЗА УПРАВУ ТОВАРИСТВА СВ. АНДРЕЯ:

о. митрат ВОЛОДИМИР АНДРУШКІВ, голова

о. крипошанин БОГДАН СМИК, секретар

Українська громада...

(Закінчення зі стор. 1)

день разом з українцями. Підписану Проклямацію передано українській делегації на руки Мирослава Футали.

Святочна академія відбулася в неділю 27-го січня пополудні в Домі Спілки Української Молоді. Її розпочато американським і українським гимнами, а відтак апелем колишніх вояків УПА і української Національної Армії, Першої Української Дивізії, та членів місцевого Осередку СУМ-А. Апель провів голова Управи Т-ва колишніх Вояків УПА Мирослав Климко; Акт Незалежности відчитала сумівка Дарка Уздейчук, а Акт Злуки і Соборности сумівка Ліля Шкафаровська.

Святкову промову виголосив голова Крайової Управи ТУСМ ім. Миколи Міхновського Андрій Прядка. Проклямацію губернатора Гю Кері відчитав Річард Мор, якого представила пані Наталія Невмержицька, і вона ж відчитала Проклямацію посадника міста Йонкерсу.

В мистецькій частині брали участь: чоловічий квартет „Каравана" з Нюарку під мистецьким керівництвом М.Шкварка, що проспівав при фортепіяновому супроводі Дозі Сеґіди „Віє буря, дрижить земля", „На світанку мати" — повстанські пісні; „Ой горе тій чайці" — народну пісню; „Зірвалася хуртовина" — стрілецьку пісню і композицію Г. Китастого „Чужино".

Збірну деклямацію старших юначок Осередку СУМ-Йонкерс „22 січня" провела директорка Школи Українознавства Марія Кіцюк. Танцювальна група юнацтва Осередку СУМ-А в Йонкерсі під керівництвом Володимира Уздейчука відтанцювала „Дощик" та „Гопак" — фінал.

Виконавцям програми та учасникам Свята подякував голова Микола Сидор. Цю вдалу Святкову академію закінчено відспіванням „Не пора, не пора" Івана Франка. Присутніх було понад триста осіб.

З вдоволенням треба ствердити, що українська громада міста Йонкерсу, — одна з добре зорганізованих наших громад, — цим, відзначенням Січневих Актів дала ще один доказ, що завжди, поборюючи труднощі, реагує на усі прояви українського життя: минулі теперішні та йде вперед з вірою у світле майбутнє українського народу у його змаганнях до самостійности і соборности.

Відзначення Січневих...

(Закінчення зі стор. 1)

Евген Василина, заступник і збірщик національного датку — Ярослав Ганчар, та члени — Мирослав Кальба й Андрій Івашко. Контрольна Комісія: о. проф. Павло Баб'як, Богдан Громик і Зенон Коритко, а Громадський Суд — Богдан Фіглюс, Яків Яворський і Володимир Горчаківський.

Новообрана управа дає запевнення, що громадське життя у нас знову скоро внормується та відживе. Новообрана управа відразу відбула своє перше засідання, бо стала перед проблемою переведення Свята Самостійности. Хоча мало було часу для плянування і підготови, все ж управа вив'язалася із завданням блискуче, про що сказано на початку цього допису.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого ТАТА, ДІДА і БРАТА

бл. п. проф. МИХАЙЛА ТЕРШАКІВЦЯ

і у ШІСНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої МАМИ і БАБУНІ

бл. п. ОЛЕНИ ТЕРШАКОВЕЦЬ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

в суботу, 9-го лютого 1980 р., о год. 9-ій ранку, в Філядельфії, Па., у церкві св. Арх. Михаїла;

і в неділю, 10-го лютого 1980 р., о год. 12-ій дня в Нюарку, Н. Дж., в церкві св. Івана Хрестителя.

Просимо про молитви за спокій душ Покійних.

ДІТИ і БРАТ з РОДИНАМИ

Об'єднання б. Вояків Українців в Америці

ділиться сумною вісткою зі своїм Членством, Українськими Комбатантами та Українською Громадою, що дня 31-го січня 1980 року, відійшов на Вічний Спочинок,

св. п. поручник УСС та УГА

ІВАН ПОРИТКО

голова Головної Управи ОбВУА і Братства УСС та активний член багатьох організацій.

Опечаленій Родині Покійного висловлюємо свої глибокі співчуття.

Головна Управа ОбВУА

ДИРЕКЦІЯ ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ

ділиться сумною вісткою з Українським Громадянством, що 31-го січня 1980 року, ненадійно, упокоївся в Бозі

бл. п.

Дир. ІВАН ПОРИТКО

поручник УСС, кооператор на Рідних Землях, довголітній член Екзекутиви ЗУАДК та б. секретар-скарбник та директор Української Щадниці у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 5 лютого 1980 р. з української католицької церкви Царя Христа у Філядельфії, Па., на цвинтар у Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Опечаленій ВШ. Дружині, Синові та Родині Покійного висловлюємо глибокі співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ЕКЗЕКУТИВА, ДИРЕКЦІЯ і ПРАЦІВНИКИ УКРАЇНСЬКОЇ ЩАДНИЦІ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

з глибоким жалем повідомляють Українське Громадянство, що 31-го січня 1980 року, ненадійно, упокоївся в Бозі, співбудівничий, урядник та довголітній заслужений директор Української Щадниці

бл. п.

ІВАН ПОРИТКО

поручник УСС, визначний кооператор та суспільно-громадський діяч в Україні і на еміґрації.

ПАНАХИДА в понеділок, 4-го лютого 1980 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевича при 109 Іст Тейбор Рд., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН — у вівторок, 5-го лютого 1980 року, о год. 8 15 ранку, з того ж похоронного заведення до церкви Христа Царя, 16 і Каюґа вул. у Філядельфії, а звідти на український цвинтар у Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Опечаленій ВШ. Дружині, Синові та Родині Покійного, висловлюємо глибокі співчуття.

Екзекутива, Дирекція і Працівники Української Щадниці у Філядельфії, Па.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

ГОЛОВНА РАДА КОША СТАРШИХ ВИХОВНИКІВ ОДУМ в США

повідомляє, що

дня 9-го лютого (субота) 1980 року

в приміщенні Holiday Inn
Rt. 22 (East Bound), SOMERVILLE, N.J.

о 2:30 год. дня

відбудеться

ПЛЕНУМ СХІДНІХ КЛІТИН ОДУМ в США

В справі Пленуму дзвонити (201) 548-7903

ВИСТАВКА...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

зацікавлення аматорів і знавців образотворчого мистецтва.

Виставка проходитиме в Ґалерії ОМУА, 134 Секонд евеню (4-ий поверх) в Ню Йорку, від суботи 9-го лютого до 2-го березня, щодня від 4-ої години по полудні до 8-ої години вечора, в суботи — від 2-ої години до 8-ої, а в неділі — від 1-ої до 8-ої години вечора.

Виставляються твори таких мистців: Руслана Макоїва, Віктора Маринюка, Андрія Антонюка, Валерія Басанця, Ліди Яструб, Володимира Цюпка, Валентина Хруща, Володимира Стрельникова, Станислава Ситнева, Олександра Онуфрієва, Шаповаленка, Надії Гайдук, Володимира Наумця, Боднара, Антона Соломухи, Сергія Ґеги, Івана Марчука, Михайла Грицюка та Олега Волошина.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. мґра Теодора Цара

складаємо 30.00 долярів на Патріярший Фонд.

Дарія і д-р Петро КОНЮХИ

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого Друга

сл. п. д-ра Ростислава Василишина

складають 100.00 долярів на Фонд Українських Студій при Гарварді.

Д-р Леонід і Оксана МОСТОВИЧІ

Замість квітів на могилу Дорогого Товариша і Земляка

бл. п. д-ра Ростислава Василишина

на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД складають:

Зеновія і Іван Бундзяки	$30.00
Зеновія і Василь Никифоруки	30.00
Ераст й Осипа Куровицькі	20.00
Прокіп Кісіль	20.00
Іван Станецький	20.00
Александра Крупа	10.00
Наталія Саєвич	10.00
Корнеля і Роман Соболь	10.00

Родині Покійного складаємо щирі співчуття.

Гроші переслано до Патріяршої Канцелярії в Римі.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ „СЛОВО",
РЕДАКЦІЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ"
І ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
136 Друга Авеню, 2-ий поверх
(ДІМ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ)

П'ятниця, 8-го лютого 1980 року, о годині 7-ій веч.

ВІРА ВОВК

Гостя з Бразилії. Поетеса, літературознавець, проф. Університету в Ріо-де-Жанейро.

ГУТІРКА НА ТЕМУ:

„ВИСОКІ ФОРМИ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ"

Вступне слово виголосить ред. Уляна Любович.

У ДРУГУ СУМНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Дорогої
ДРУЖИНИ, МАМИ І БАБЦІ

бл. п.

МИХАЙЛИНИ ХОМИ

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

у понеділок, 11-го лютого 1980 року

у Ню Гейвені, Конн., о год. 8-ій ранку, у церкві св. Михаїла;

у Йорку, Па., о год. 8-ій ранку, у церкві св. Йосифа.

Просимо у цей день Кревних, Приятелів і Знайомих про молитви за душу Покійної.

Родина

НОВАЦТВО і ПЛАСТПРИЯТ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ в НЮ ЙОРКУ

запрошують усіх Українських Дітей і їхніх Батьків м. Ню Йорку й околиці на

ДИТЯЧУ КОСТЮМОВУ ЗАБАВУ

під назвою „ГЕРОЇ КАЛИНОВОГО ХУТОРА"

Неділя, 17 лютого 1980 р., год. 2-га по пол.
Школа св. Юра, 215 Схід 6-та вул. в Ню Йорку
БУФЕТ у заряді ВП. ПАНЬ з ПЛАСТПРИЯТУ
Квитки вступу: $1.00 для дітей; $2.50 для старших.

- *Казка укладу* пл. сен. С. Гойдиш.
- Забаву проводять гніздові — М. ЗЄЛИК і А. МЕТІЛЬ при допомозі Сестричок і Братчиків.
- Музика пл. сен. А. МАЄВСЬКОГО.
- Танці під проводом Д. ҐЕНЗИ.

РОЛЯ РІДНОЇ ШКОЛИ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

ного краю. Усі шкільні діти беруть живу участь у Літургії та своїми, начебто ангельськими, співами звеличують свого Творця.

Уже від років, молодь школи відзначує історичні події 1-го листопада, як рівнож рік-річно віддає поклін безсмертному кобзареві Тарасові Шевченові. Силами шкільної дітвори та дитячого хору при школі, приготовляється та улаштовується згадані святкування.

Думка зорганізувати шкільний хор при школі зродилася у мґра Адама Гординського, який бувши, на тому терені заанґажований у СУК „Провидінні", запросив проф. Романа Левицького на учителя співів у згаданій школі, добачуючи у своєму благородному задумі великі користі для духа дітвори. Одначе дитячий хор, із-за невідомих причин не проіснував довго, улаштувавши одну, чи дві імпрези.

Із приходом до парохії в 1956 році Михайла Добоша, як дяка та диригента, відновлено діяльність дитячого хору, який безперевно проіснував досьогодні Вміжчасі працю із хором вела учителька Марія Фесьо, що після 4 річної праці в школі залишила її та перейшла на інше місце, а хор переняв і дальше провадить попередній його вчитель.

Напередодні свят Різдва Христового, вже традиційно, крім миколаївської сценки, полученої із роздачею дарунків дітворі, школа приготовляє свят-різдвяну програму. Львину працю виконує учителька української мови Марія Робак, у чому їй допомагають учительки з усіх кляс, включно зі Сестрами.

Кожна кляса по черзі починається, чи то співами колядок чи виголошуванням „вінчувань" та віршів, чи показок сценки із зображенням народження Божого Дитяти. А батьки, які приходять, щоб побачити своїх дітей, як молодих виконавців імпрези, із великим захопленням та вдоволенням подивляють їхню працю та запитують: яка інша чужа школа може дати нашій дитині таке знанням рідної мови, а для дітей, що її менше знають, таке велике багатство вислову, засобу слів при виголошуванні різдвяного побажання чи вірша, та засвоєння безкінечної кількости текстів колядок та їхніх прекрасних мелодій. Тільки ради такої однієї вдалої імпрези, варта мати свою рідну школу — кузню знання та освіти. Ще колись, на рідних землях, гаслом „Рідної Школи" було: „Рідна Школа, це підстава розвитку нації, як основа матеріяльної та духової культури". Клич цей залишився актуальним і по нинішній день.

Та не тільки після останньої різдвяної програми, але після кожної імпрези, влаштовуваної силами дітей, такі то думки прошкають душу кожної людини, кожного свідомого українця, батька, матері української дитини.

Щоби належно оцінити вартість та значення української школи, треба лише пильно приглянутися праці учителів — Сестер та самої молоді, яка, здебільша, з такою жаждою любови схоплює і засвоює собі все, що рідне, дороге. Пам'ятаймо та твердо вірмо, — що будучність наша і наших дітей у своїй Церкві та своїй Рідній Школі. Цілий учительський збір, що його творять Сестри Василіянки та світські учительки під проводом своєї досвідченої та працьовитої директорки Сестри Неонілі, ЧСВВ, віддано працюють над вихованням повіреної їм нашої дітвори, не диво ж, усі вони українці.

Кружок Матерів при школі, це права рука учителів і спішить їм з допомогою у всіх потребах, включно із матеріяльною, турбується долею своєї школи та вихованням своїх дітей, головно в теперішніх тяжких та непевних часах, де зло та всяка погань намагається вирвати та забруднити невинну душу української дитини.

Велику увагу школі прикладає улюблений парох, не тільки шкільних дітей, але і цілої парохії, о. Михайло Кучмяк, ЧНІ, а з ним усі священики, які спільно обслуговують велику нюаркську парохію, та своїми порадами і помічним словом несуть відповідальність, не тільки перед батьками-парохіянами, але і перед Богом.

Дорожімо своєю школою, якщо таку маємо. Посилаймо туди свою дитину, не дивімося, що довіз дещо задалекий, воно виплатиться зробити для добра своєї дитини і трохи зусилля, бо колись зберемо обильний, доспілий овоч.

Наш безсмертний пророк Тарас Шевченко навчає: „У своїй хаті своя правда і сила і воля", — до цих слів долучімо ще і слова — і у своїй школі.

З ПОДОРОЖНІХ НОТАТОК

(Закінчення зі ст. 2-ої)

почав запиватися, що не прийшовши до притомности, 12-го червня 1891 року він помер, на 52-ім році свого безславного життя...

На острові бачимо також багато мешканців, які, зокрема жінки, ходять у типових індійських одягах. Виявляється, що це справжні індійці, хоч уже тут народжені. Тому 100 років французи переселили на острів групу індійців (мабуть, для того, щоб пізніше між ними і автохтонами розпочалася гризня, від якої, як це загальновідомо, збирає плоди „третій" — в даному випадку французький окупант).

Серед індійців такий приріст населення, що їх тут майже є стільки само, як і самих тагітян. Але не можна сказати, щоб між ними і індійцями існувала якась помітна ворожнеча, хоч індійці вважають, що воне є „вищі", „культурніші" від тагітян.

ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИЩА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

Становище ЗСА

Декілька днів після інвазії в Афганістані, президент Картер заявив, що вторгнення совєтських військ до цієї країни, може відбитися на Олімпійських игрищах. Вслід за своєю заявою, він вислав представника до інших країн із метою, щоб вони зайняли в цій справі те ж саме становище, що і ЗСА.

Перша — це бойкот, зглядно демонстраційна неучасть в ігрищах. А друга — це, щоби влаштувати ігрища в іншій країні, як, наприклад, в Римі, Мюнхені чи Монтреалі. Ще вправді не подано до преси висліду розмов, але існують закулісові відомості, що деякі держави вагаються і ще не зайняли рішучого становища. Та труднощі в організуванні ігрищ не основуються у раніше побудованих стадіонах, вони бо дальше чинні, але в компактному приміщенні змагунів, бо в селищах замешкали люди.

Лорд Кілланін, голова МОК висловився за тим, щоб ігрища відбулись так, як досі заплянованo.

Від Кілланіна годі було сподіватись іншого становища. Це ж працівник МОК. Він також заявився проти вмішування політичного моменту в справи спорту, а також спротивився, щоб ігрища перевести, бо тепер, це вже, мовляв, запізно.

Президент Картер подав до відома, що якщо СССР не відтягне своїх збройних сил до 20-го лютого, то ЗСА збойкотують ігрища. Заледве можна сподіватись, щоби Совєтський Союз дотримався цього.

Значення ігрищ для СССР

Незалежно від закулісових розігравань, приготування до зимової частини в Лейк Плесид, Н. Й., майже закінчені. Ігрища там відбулися у 1932 році, а тепер їх повторять у ширшому маштабі. Одначе є два питання: перше — це погода, із незвичайно низькою температурою, яка може неґативно вплинути на ряд змагань, а друга — чи змагуни СССР та інших сателітів візьмуть участь у змаганнях.

Якщо ЗСА збойкотують літні ігрища, існує можливість, що змагуни із т. зв. соціялістичних країн не візьмуть участи в зимових ігрищах.

Для СССР ігрища мають величезне значення, про що досі ще небагато людей собі усвідомляє. Це так на закордонному, як і на внутрішньому форумі.

Ці речі відомі в дипломатичних колах та на форумі ООН, проте, про них не говориться, порядком невтручання у внутрішні справи. Тому, коли Захід візьме участь в Олімпіяді, це буде рівнозначне з визнанням леґітимности СССР, а якщо ні, це буде великий удар по визнанні, як також „додасть оливи до вогню" для всіх рухів, в тому таких, що вимагають усамостійнення України, а також і тих, що домагаються додержання Гельсінкських угод.

Ставка в цих ігрищах дуже важлива, тому сподіюся, що органи УККА, як також поодинокі читачі листовно звернуться до президента Картера, підтримуючи його в бойкоті ігрищ у Москві.

Адвокат Богдан Зозуля відкрив канцелярію у Бостоні

Д-р Богдан Зозуля

Молодий українець Богдан Зозуля закінчив студії, склав стейтовий адвокатський іспит та відкрив свою приватну адвокатську канцелярію в місті Бостоні. Цим самим українська спільнота здобула ще одного професіоналіста.

Богдан Зозуля народився уже в Америці в Бостоні, Масс., тут в 1953 році він закінчив народну школу і технічну гай скул, і вступив до Саффолк університету, де студіював і закінчив правничі студії з відзначенням „кум лявде". Там теж він здав стейтовий екзамен, а тепер відкрив адвокатську канцелярію в Бостоні.

Д-р Богдан Зозуля також закінчив українську школу при парафії української католицької церкви Христа Царя у Бостоні. Від дитинства належав до СУМ-А, осередку в Бостоні, як рівнож є активний в сумівській спортовій дружині. Він також належить до Управи Української Кредитової Кооперативи в Бостоні, в якій він є секретарем. Д-р Богдан Зозуля одружений з Марійкою Шудлюк за професію — учителькою. Вона активна членка СУМ-А в Бостоні, як рівнож учителювала в українській „Рідній Школі" в Бостоні. Молоде подружжя постійно бере участь в українському громадському житті в цьому місті.

Богдан, це другий і наймолодший син подружжя Володимира і Софії Зозулі, який закінчив університетські студії, як і його старший брат Микола і сестра Люба. Зараз тільки його брат Микола закінчив Бостонський університет, його покликали до війська. Під час війни у В'єтнамі він загинув геройською смертю у боротьбі з комуністами.

Панство Володимир і Софія Зозулі є щирими, жертвенними і активними членами української громади в Бостоні, як рівнож всі вони і їхні діти включно зі сватами Л. Щудлюками є активними членами 374-го Відділу УНСоюзу.

Д-р Іван Дідюк

Совєтське „математичне"...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

ку. На думку розвідчиків у самому Теграні, „марксистські кадри" є серед т. зв. „студентів", які захопили в полон п'ятдесят американських працівників амбасади і тримають їх вже повні три місяці. Один з тих терористів зовсім певно має постійні контакти з КҐБ із совєтської амбасади в Теграні, а двох інших членів групи, що оточувала Аятоллу Хомейні ще в час екзилю в Франції, розпізнала европейська розвідка, як двох „оперативників" КҐБ; вони, очевидно, видають себе за ревних антикомуністів. Теж і „марксистські кадри" в самій амбасаді позують в ролі ісламських екстремістів.

Із статті в „Нюзвіку" довідуємося далі, що вже в червні 1978 року европейська й ізраїльська розвідки повідомляли про совєтський дестабілізаційний плян для Ірану і автор статті вказує, що є великою трагедією, що уряди країн вільного світу, зокрема ЗСА, не звернули належної уваги на цю пересторогу.

ЕКОНОМІЧНА КРИЗА...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

енергії, Велика Британія — 1,622 кільоват/годин, а Франція 857 кільоват/годин. Господарка Польщі потребує втричі стільки металю, як господарка Франції, і вдвічі стільки, як господарка Західньої Німеччини. А якраз виробництво сталі пожирає найбільше енергії. Отже, тут видно, що економія Польщі потребує з одного боку глибоких реформ, а з другого боку зміни цілої економічної стратегії. Дотепер польський уряд намагався розбудувати тяжку індустрію, яка потребує дуже багато енергії. Професор Копецкі каже, що якщо Польща хоче зменшити свої потреби енергії, мусить зміцнити свою економічну політику.

Трудно вгадати, в який спосіб соціялістичні країни будуть розв'язувати в себе економічну кризу. Покищо виглядає, що існують поважні розбіжності серед їхніх урядів.

Поширення економічної кризи на соціялістичні країни принесло кінець відомій догмі про вищість соціялістичної системи, про забезпечений постійний і необмежений розвиток соціялістичної господарки, на яку не впливають економічні струси капіталістичного світу. Очевидно, соціялістичні країни пустили в рух механізм контролі над кризою і тому покищо не знати, коли появляться політичні наслідки кризи. Але з їх можливістю усі рахуються.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 2-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.

ГАМІЛЬТОН, Онт., Канада. Річні загальні збори Т-ва ім. С. Петлюри Відд. 458 УНС, о год. 6-ій по пол. в приміщенні Укр. Нац. Об'єднання, 170 Паркдейл Авеню. Проситься ласкаво про Вашу присутність. — М. Бучок, гол., Д. Д. Пищ, секр.

НЕДІЛЯ, 10-го ЛЮТОГО 1980 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні і місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі. На порядку: звіти Управи і К. Комісії і вибір нової Управи на 1980 р., організація нових членів і інші важні справи, внески і запити. Проситься чл. прибути на збори та вирівняти чл. вкладки. — А. Струк, предс., С. Островський, фін. секр., В. Бутковський, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 10-го ЛЮТОГО 1980 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва ім. А. Гончаренка 204 Відд., о год. 3-ій по пол. в приміщенні ОУА „Самопоміч". 98 Друга Авеню в Ню Йорку. На порядку нарад: звіти урядників, К. Комісії, вибір нової управи та інші важливі для організації справи. По зборах перекуска. Проситься про численну участь. На збори запрошені представники Екзекутиви й Окружного Комітету. — Управа.

НЕДІЛЯ, 24-го ЛЮТОГО 1980 р.

ДЕНВЕР, Кольорадо. Річні загальні збори Т-ва ім. Лесі Українки 226-ий Відділ, о год. 11-ій рано в парафіяльній залі Української Католицької Церкви. Проситься про численну участь. — о. д-р П. Бабяк, предс., М. Кальба, секр.